

прѣдъ огнището, раскъса книгата на черчевето, и вика: „Ганке! Ганке! Къдѣ си се скрила? Защо ни плашишъ и измъчвашъ? Дойди тука, може би довечера пакъ ще се върнатъ казацитъ; дѣто е служба, тамъ е дружба, ще поиграете хоро, може би нѣкой и да се посгоди. Дойди тука, скъпо рожбо, дойди тука, мила Ганке!

Прабабата вика, а пакъ Ганка я нѣма, та нѣма. Ганкината майка се залива съ сълзи и си кърши ржцѣтъ.

„Казацитъ си отидоха и грабнаха моята мила Ганка! Не ли ви е срамъ, чорбаджии и момци, че откраднахте своята пакъ кръвъ, своята сестра? Хубави хайдуте сте вий, хубави сте юнаци!“

Плачатъ, каратъ се, сърдятъ се, а никой не се мърда отъ мѣстото си. Всичкитѣ глѣдатъ на Старийтъ Стефанъ. Старецътъ сѣди при огнището и си чисти кремклията пушка; предъ него се курдисали на заднитѣ си крака двѣ черни ловджийски кучета и го глѣдатъ право въ очитѣ, безъ да смѣятъ да се мръднатъ или да залаятъ: тѣй сж се втреничили тѣ въ старийтъ Стефанъ.

Старецътъ испусна изъ ржцѣтъ си пушката, тури огънь, на напълнената си съ тютювъ лула, поддрпна единъ два пжти и испусна изъ устата си димѣтъ.

— Балканъ! Деро! Да вървимъ, тозъ часъ да вървимъ. — Двѣте кучета замахаха по подѣтъ съ своитѣ опашки и почнаха да скимичатъ отъ радостъ. Стефанъ поглѣдва мжжетѣ и рече; — хайде вий! вървете вече на работа, врѣме е!

Единъ слѣдъ други всички излѣзоха изъ къщи. никой не каза нито дума, нито се обърна да поглѣдне назадъ.

— А пѣкъ вий, женитѣ, прѣстанете да викате и да плачите. Поискаха момата и отишла. Нѣка Богъ да ѝ дѣде щастие. Ако ѝ бжде добръ, ще си остане, ако ли пакъ злѣ, ще се върне; знае тя пжтя, нѣма да се заблуди. Комуто на чужбина е злѣ, той ще си дойде у дома. Не трѣбва да тичаме подиръ казацитъ и да ги обвиняваме че грабнали момичето, ако не знаемъ какъ е била работата. Тѣ сж наши братя, Славяне! Защо имъ е на